

Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης

Δέσποινα Αεράκη
ΠΓΗ_Γ'1

Μόνο γιατί μ' αγάπησες (Μ. Πολυδούρη)

Δέν τραγουδῶ, παρὰ γιατί μ' αγάπησες
στά περασμένα χρόνια.
Καί σέ ἥλιο, σέ καλοκαιριοῦ προμάντεμα
καί σέ βροχή, σέ χιόνια,
δέν τραγουδῶ παρὰ γιατί μ' αγάπησες.
Μόνο γιατί μέ κράτησες στά χέρια σου
μιὰ νύχτα καί με φίλησες στό στόμα,
μόνο γι' αὐτό εἶμαι ὡραία σάν κρινο
ὀλάνοιχτο
κι ἔχω ἓνα ρῖγος στήν ψυχή μου ἀκόμα,
μόνο γιατί μέ κράτησες στά χέρια σου.
Μόνο γιατί τά μάτια σου μέ κύτταξαν
μέ τήν ψυχή στό βλέμμα,
περήφανα στολίστηκα τό ὑπέρτατο
τῆς ὕπαρξής μου στέμμα,
μόνο γιατί τά μάτια σου μέ κύτταξαν.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα
γι' αὐτό ἡ ζωή μου ἐδόθη
στήν ἀχαρη ζωή τήν ἀνεκπλήρωτη
μένα ἡ ζωή πληρώθη.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα.
Μονάχα γιατί τόσο ὡραῖα μ' αγάπησες
ἔζησα, νά πληθαίνω
τά ὄνειράτά σου, ὡραῖε, πού βασιλεψες
κι ἔτσι γλυκά πεθαίνω
μονάχα γιατί τόσο ὡραῖα μ' αγάπησες.

(Οἱ τρίλιες πού σβήνουν, 1928)

Ο πληθυντικός αριθμός (Κ. Δημουλά)

Ὁ ἔρωτας,
ὄνομα οὐσιαστικόν,
πολὺ οὐσιαστικόν,
ἐνικοῦ ἀριθμοῦ,
γένους οὔτε θηλυκοῦ, οὔτε ἀρσενικοῦ,
γένους ἀνυπεράσπιστου.
Πληθυντικὸς ἀριθμὸς
οἱ ἀνυπεράσπιστοι ἔρωτες.

Ὁ φόβος,
ὄνομα οὐσιαστικὸν
στὴν ἀρχὴ ἐνικὸς ἀριθμὸς
καὶ μετὰ πληθυντικὸς
οἱ φόβοι.
Οἱ φόβοι
γὰ ὅλα ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

Ἡ μνήμη,
κύριο ὄνομα τῶν θλίψεων,
ἐνικοῦ ἀριθμοῦ
μόνον ἐνικοῦ ἀριθμοῦ
καὶ ἄκλιτη.
Ἡ μνήμη, ἡ μνήμη, ἡ μνήμη.

Ἡ νύχτα,
ὄνομα οὐσιαστικὸν,
Γένους θηλυκοῦ,
Ἐνικὸς ἀριθμὸς.
Πληθυντικὸς ἀριθμὸς
Οἱ νύχτες.
Οἱ νύχτες ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

(Ποιήματα, Ἴκαρος 1998)

Άρνηση (Γ. Σεφέρης)

Στο περιγιάλι το κρυφό
κι άσπρο σαν περιστέρι
διψάσαμε το μεσημέρι·
μα το νερό γλυφό.

Πάνω στην άμμο την ξανθή
γράψαμε τ' όνομά της·
ωραία που φύσηξεν ο μπάτης
και σβήστηκε η γραφή.
Με τί καρδιά, με τί πνοή,

τί πόθους και τί πάθος
πήραμε τη ζωή μας· λάθος!
κι αλλάξαμε ζωή.

Χρυσάφενια όνειρα (Δ. Αεράκη)

Φτερά χρυσάφενια,
σε χείλη μεταξένια
κι άρωμα κρίνου.

Θάλασσας κύμα,
σαν στίχους από ποίημα
κάτω απ'το φως του ήλιου.

Φλογερή αγάπη,
γλυκόπικρο το δάκρυ,
ματιά κλεφτή του φόβου μυστικό.

Αίσθηση γεννημένη,
στο στήθος φωλιασμένη,
σαν ζάλη ένα συναίσθημα γλυκό.

Ονειρικό τραγούδι,
ολάνθιστο λουλούδι,
με ταξιδεύει πάλι μακριά.

Θέλω τ' άγγιγμά σου,
την ζεστή αγκαλιά σου,
για γεύση αγάπης να 'ν' γλυκιά.

Φωνή ρευστή σαν μέλι,
λόγια αιχμηρά σαν βέλη,
στη λήθη με σπρώχνουν ν' αφεθώ

Μα μονάχη μου πάλι,
κι η νύχτα ξεπροβάλει,
νεκρό αστέρι μοιάζω και 'γώ.

Στοιχειό (Δ. Αεράκη)

Πέλματα γυμνά, βαριά σιωπή
μάρμαρο παγωμένο.
Μάτια κλειστά, αιμάτινη βροχή
ρολόι σταματημένο.

Χαρά σκοτεινή, χέρι λεπτό,
νερό θολωμένο.
Ζάλη τρελή, βαθύ το κενό,
άστρο πεσμένο.

Φως αδειανό, λάμψη αρνείται
πανί σκισμένο.
Δείκτης λεπτός, δέσμιος κρατείται
γραφτό σβησμένο.

Ρούχα θαμπά, νεκροί νιώσαν,
σώμα θαμμένο.
Όνειρα κενά, δαίμονες διώξαν,
μυαλό μουδιασμένο.

Γεύση πικρή, θολό το γυαλί
βάζο ραγισμένο.
Άνεμος ψυχρός, πνιχτή η κραυγή
άνθος μαραμένο.

Παιδί μικρό, νύχτας θρέμμα,
δεν προλαβαίνει
όψη κρύα, γκρίζο βλέμμα,
κι αργοπεθαίνει.

Ευχαριστώ πολύ για την

προσοχή σας!